חתונה און פרייע ליבע

קרבנות פון מאראל

די פילאזאפיע פון אטהעאיזם

עמא גאלדמאן

איבערגעארבעט אויף א היינטיגער היימישער אידיש

װעגן דער אױסגאַבע

די דרײַ עסײען זענען איבערגעאַרבעט געװאָרן פֿון דער אידישער אױסגאַבע פֿון עמאַ גאָלדמאַן׳ס שריפֿטן. די טענות, בײַשפּילן, היסטאָרישע ציפֿערן און קריטיק זענען פּרעזערװירט געװאָרן; דער אױסלײג און די שפּראַך זענען מאָדערניזירט געװאָרן. די סטאַטיסטיק און געזעלשאַפֿטליכע באַשרײַבונגען געהערן צו דער מחברטע׳ס צײַט. אירע אױסדרוקן װעגן רעליגיע, חתונה, געשלעכט און מאָראַל זענען אירע אײגענע שטעלונגען, נישט קײן אַנװײַזונגען אָדער באַשטעטיקטע הײַנטיקע פֿאַקטן.

חתונה און פֿרײַע ליבע

רוב מענטשן באַטראַכטן חתונה און ליבע װי צװײ װערטער מיט דער זעלבער באַדײַטונג. מ׳מײנט אַז זײ קומען פֿון די זעלבע מאָטיװן און באַפֿרידיקן די זעלבע פֿאַרלאַנגען. די מײנונג איז נישט געבױט אױף עכטע פֿאַקטן; מ׳האָט זיך פּשוט אַזױ אײַנגעװױנט.

חתונה און ליבע זענען צװײ באַזונדערע זאַכן. זײ זענען אַזױ װײַט פֿון אײנער דעם אַנדערן װי דער צפֿון-פּאָל פֿון דעם דרום-פּאָל. נאָך מער: אײנע שטײט גאָר קעגן דער אַנדערער. ס׳איז נישט קײן ספֿק אַז געװיסע חתונות זענען געװען דער רעזולטאַט פֿון ליבע. אָבער נישט װײַל די ליבע האָט נישט געקענט האָבן קײן קיום אױסער דער חתונה, נאָר ענדערש װײַל מענטשן קענען זיך נישט אינגאַנצן באַפֿרײַען פֿון אַנגענומענע מנהגים. הײַנט זענען דאָ אַ סך מענער און פֿרױען פֿאַר װעמען חתונה איז בלױז אַ קאָמעדיע, און דאָך װאַרפֿן זײ זיך אונטער איר, צוליב דער עפֿנטליכער מײנונג. יעדנפֿאַלס טענה איך: כאָטש געװיסע חתונות זענען טאַקע געבױט אױף ליבע, און כאָטש אין געװיסע פֿעלער קילט זיך די ליבע נישט אָפּ אינעם חתונה-לעבן, איז עס נישט װײַל די צװײ זענען פֿאַרהײראַט, נאָר טראָץ דעם װאָס זײ זענען פֿאַרהײראַט.

פֿון דער אַנדערער זײַט איז עס אינגאַנצן פֿאַלש אַז פֿון חתונה קומט אַרױס ליבע. עס טרעפֿט זיך אײנמאָל אין אַ יובֿל אַז אַ פֿאַרהײראַט פּאָר פֿאַרליבט זיך נאָך דער חתונה. אָבער װען מיר קוקן זיך נענטער צו, זעען מיר אַז דאָס איז בלױז זיך צוצופּאַסן צו דאָס װאָס איז אומפֿאַרמײַדלעך. זיך צוגעװױנען אײנער צום אַנדערן איז נאָך זײער װײַט פֿון דער שטאַרקײט פֿון געפֿיל װאָס הערשט אין ליבע. אַן דעם געפֿיל דערנידעריקן זיך מאַן און פֿרױ װען זײ פֿירן אַ חתונה-לעבן. חתונה איז בעיקר אַן עקאָנאָמישער אָפּמאַך, אַ פֿאַרזיכערונגס-פֿאַרבינדונג. דער חילוק איז נאָר אַז זי בינדט פֿיל שטערקער און שטרענגער װי אַן אָפּמאַך מיט אַן אינשורענס-קאָמפּאַניע. די רװחים װאָס קומען שפּעטער זענען אומבאַדײַטנד קעגן דעם קרן װאָס מ׳איז אינװעסטירט. װען אײנער נעמט אַרױס אַן אינשורענס-פּאָליסי, באַצאָלט ער דערפֿאַר אין דאָלאַרן און סענטס, און ער האָט די פֿרײַהײט אױפֿצוהערן באַצאָלן. אָבער װען אַ פֿרױ׳ס פּרעמיע איז אַ מאַן, באַצאָלט זי דערפֿאַר מיט איר נאָמען, מיט איר זעלבסט-רעספּעקט, מיט איר גאַנצן לעבן, "ביז דער טױט שײדט פֿונאַנדער". נאָך מער: מיט דער חתונה-פֿאַרזיכערונג פֿאַרפֿליכטעט זי זיך צו

זיין לעבנסלענגליך אפהענגיג, צו זיין א פאראזיט, אן אומנוצליכע פערזענליכקייט, סיי אלס יחיד און סיי פאר דער געזעלשאפט. דער מאן באצאלט אויך טייער, אבער זיין קרייז איז פיל ברייטער. דערפאר באגרעניצט אים די חתונה נישט אזוי ווי די פרוי. ער שפירט זיינע קייטן מער אין אן עקאנאמישן זין.

דאנטע'ס מאטא צו זיין שילדערונג פון גיהנום קען זייער גוט גענוצט ווערן פאר חתונה: "איר וואס קומט דא אריין, לאזט אלע האפענונגען הינטער אייך."

אז חתונה איז א דורכפאל וועט קיינער נישט לייקענען, אויסער א נאר. מ'דארף נאר א קוק טון אויף די סטאטיסטיק פון גיטין צו זען וואס פאר א ביטערער דורכפאל זי איז. דער דורכשניטליכער אויבערפלעכליכער מענטש קען נישט טענה'ן אז די גרויסע צאל גיטין קומט דערפון וואס ס'איז צו גרינג צו באקומען א גט, און אז פרויען זענען היינט צו אויסגעלאסן. ערשטנס, איינס פון יעדע צוועלף חתונות ענדיגט זיך מיט א גט. צווייטנס, זינט 1870 איז די צאל גיטין געשטיגן פון 28 אויף 73 פאר יעדע הונדערט טויזנט מענטשן. דריטנס, אומטרייהייט אלס סיבה פאר א גט איז געשטיגן מיט 270.8 פראצענט. פערטנס, "פארלאזן" איז געשטיגן מיט 369.8 פראצענט. צו די חידוש'דיגע ציפערן קען מען נאך צולייגן א ריזיגן רייכן מאטעריאל פון דראמע און ליטעראטור וואס מאכט דעם ענין נאך קלארער. ראבערט העררים אין "צוזאמען", פינערא אין "מיד-טשענעל", יודזשין וואלטער אין "פעיד אין פול", און א ריי אנדערע שרייבער ווייזן ווי טרוקן, ווי איינטאניג און ווי געמיין חתונה איז, און ווי זי קען נישט דינען אלס א מיטל פאר הארמאניע און פארשטענדניש.

דער נאכדענקענדער באטראכטער פון געזעלשאפטליכן לעבן וועט זיך נישט באפרידיגן מיט דער אויבערפלעכליכער אנטשולדיגונג פאר דער ערשיינונג. ער וועט מוזן אריינגיין אביסל טיפער אינעם געשלעכטליכן לעבן גופא, צו פארשטיין פארוואס דאס חתונה-לעבן איז אזוי אומגליקליך.

עדווארד קארפענטער זאגט אז הינטער יעדער חתונה שטייט די סביבה אין וועלכער די צוויי געשלעכטער האבן פארברענגט זייער גאנצן לעבן. די סביבות זענען אזוי אנדערש אז מאן און פרוי מוזן בלייבן פרעמד. זיי זענען אפגעשיידט דורך א הויכע וואנט פון אבערגלויבן, מנהגים און געוואוינהייטן. דערפאר קען די חתונה נישט האבן די קראפט צו אנטוויקלען פארשטענדניש און רעספעקט איינער פארן אנדערן. אן דעם מוז יעדער פארבינדונג זיין א דורכפאל.

הענריק איבסען, וואס האט געהאסט אלע געזעלשאפטליכע ליגנס, איז אפשר געווען דער ערשטער וואס האט באגריפן דעם גרויסן אמת. נארא פארלאזט איר מאן נישט, ווי דער נארישער קריטיקער וויל עס פארשטעלן, ווייל זי איז מיד פון אירע אחריות'ן אדער שפירט די נויט פון פרויען-רעכטן. זי טוט עס ווייל זי האט איינגעזען אז זי האט אכט יאר געלעבט מיט א פרעמדן און אים געבוירן קינדער. קען נאך זיין עפעס נידעריגער און געמיינער ווי א לעבנסלענגליכע נאנטקייט צווישן צוויי פרעמדע? די פרוי דארף גארנישט וויסן וועגן דעם מאן, אויסער וויפיל ער פארדינט. וועגן די פרוי, וואס איז דא צו וויסן אויסער אז זי זעט אויס שיין? מיר זענען נאך נישט אויסגעוואקסן פון דעם גלויבן

פון די גלחים אז א פרוי האט נישט קיין נשמה, אז זי איז בלויז א צוגאב צום מאן, געמאכט פון זיין ריפּ פאר דער באקוועמליכקייט פון דעם דזשענטלמאן, וואס איז געווען אזוי שטארק אז ער האט זיך דערשראקן פאר זיין אייגענעם שאטן.

אפשר איז א פרוי נידעריגער ווי דער מאן ווייל זי איז באשאפן געווארן פון א שוואכן מאטעריאל. יעדנפאלס האט זי נישט קיין נשמה, נו, וואס איז דא צו וויסן וועגן איר? און וואס ווייניגער נשמה א פרוי האט, אלץ בעסער איז זי פאר א ווייב; אלץ גרייטער איז זי זיך צו לאזן פארשלינגען פון איר מאן. די שקלאפישע אונטערווארפונג צו דעם מאן'ס העכערקייט האט אזוי לאנג געהאלטן די אינסטיטוציע פון חתונה אומבארירט. יעצט, ווען די פרוי קומט צום שכל, ווען זי ווערט באוואוסט אז אויך אן דעם חסד פון איר האר איז זי עפעס, ווערט די הייליגע אינסטיטוציע פון חתונה טאקע ביסלעכווייז אונטערגעגראבן. קיין סענטימענטאליטעט קען דאס נישט אפשטעלן.

כמעט פון איר קינדווייז אן זאגט מען דעם דורכשניטליכן מיידל אז חתונה איז איר לעצטער ציל. איר גאנצער חינוך מוז דעריבער זיין געצילט אויף דעם ענד-ציל. אזוי ווי א שטומע בהמה ווערט געפאשעט פאר דער שחיטה, אזוי ווערט זי צוגעגרייט דערפאר. אבער ס'איז מאדנע אז מ'לאזט איר וויסן פיל ווייניגער וועגן אירע אויפגאבן אלס ווייב און מוטער ווי דער פשוטער האנטווערקער ווייסט וועגן זיין האנטווערק. ס'איז נישט אנשטענדיג און נישט ריין פאר א מיידל צו וויסן עפעס וועגן די פארהעלטנישן פון חתונה-לעבן. אוי, ווי אומאויסגעהאלטן איז די אנשטענדיגקייט וואס דארף די שבועה פון דער חתונה כדי צו פארוואנדלען אן "אומריינע" זאך אין דעם ריינסטן און הייליגסטן אפמאך, וואס קיינער וואגט נישט צו קריטיקירן. דאס איז פונקט די שטעלונג פונעם דורכשניטליכן פארטיידיגער פון חתונה. די צוקונפטיגע ווייב און מוטער ווערט געהאלטן אין פולשטענדיגער אומוויסנדיגקייט וועגן דער איינציגער זאך וואס זי פארמאגט אויפן פעלד פון קאנקורענץ: איר געשלעכט. דעריבער קומט זי אריין אין א לעבנסלענגליכן פארהעלטניש מיט א מאן, נאר צו ווערן אפגעשטויסן און באליידיגט ביז גאר דורך דעם נאטירליכסטן און געזונסטן אינסטינקט, דעם געשלעכט. מ'קען זיכער זאגן אז א גרויסער טייל פון דעם אומגליק, די עלנטקייט און דאס פיזישע ליידן אינעם חתונה-לעבן קומט פון דער פארברעכערישער אומוויסנדיגקייט אין געשלעכט-פראגן, וואס ווערט געלויבט אלס א גרויסע מעלה. ס'איז נישט קיין איבערטרייבונג ווען איך זאג אז מער ווי איין היים איז צעבראכן געווארן צוליב דעם באדויערליכן פאקט.

אויב אבער א פרוי איז גענוג פריי און גרויס צו לערנען די מיסטעריעס פון געשלעכט אן דער באשטעטיגונג פון דער קירכע אדער דער מדינה, וועט מען זי פאראורטיילן אלס נישט פאסיג צו ווערן די ווייב פון א "גוטן" מאן. זיין "גוטסקייט" באשטייט אין א ליידיגן קאפּ און א סך געלט. קען נאך זיין עפעס שרעקליכער ווי דער געדאנק אז א דערוואקסענע, געזונטע פרוי, פול מיט לעבן און ליידנשאפט, מוז זיך אפזאגן פון דער נאטור'ס פאדערונג און אונטערדריקן אירע שטארקסטע געפילן? זי מוז אונטערגראבן איר געזונט און ברעכן איר גייסט, זיך צוריקצוהאלטן פון דער טיפקייט פון געשלעכטליכער דערפארונג ביז א "גוטער" מאן וועט קומען זי נעמען פאר א ווייב. דאס איז גענוי וואס

חתונה איז. ווי קען אזא פֿאַרבינדונג זיך ענדיקן אַנדערש ווי מיט אַ דורכפֿאַל? דאָס איז איין פֿאַקטאָר, און נישט דער אומבאַדײַטנדסטער, וואָס שײדט אָפּ חתונה פֿון ליבע.

מיר לעבן אין אַ פּראַקטישער צײַט. די צײַט ווען שעקספּיר'ס ראָמעאָ און דזשוליעט האָבן צוליב זייער ליבע ריזיקירט דעם צאָרן פֿון זייערע טאַטן, ווען געטע'ס גרעטכן האָט נישט געקוקט אויף דעם וואָס זי איז צוליב איר ליבע אַרײַנגעפֿאַלן אין די בייזע מײַלער פֿון אירע שכנים, איז שוין פֿאַרבײַ. אויב יונגע מענטשן ערלויבן זיך בײַ אַ זעלטענער געלעגנהייט צו געניסן פֿון ראָמאַנטישער ליבע, היטן שוין די עלטערן אויף זיי און קנעלן זיי ביז זיי קומען צום שׂכל. די מאָראַלישע לערע וואָס אַ מיידל באַקומט פֿרעגט נישט צי דער מאַן האָט דערוועקט איר ליבע, נאָר ענדערש "וויפֿיל?" די אײנציקסטע זאַך וואָס באַרעכטיקט חתונה איז צי דער מאַן קען מאַכן אַ פּרנסה, צי ער קען אויסהאַלטן אַ ווײַב. ביסלעכווײַז דרינגט דאָס דורך יעדן געדאַנק פֿון דער מיידל. אירע חלומות זענען שוין נישט וועגן לבֿנה-נעכט און קושן, וועגן שמייכלען און טרערן. זי חלומט ענדערש פֿון קויפֿן מציאות אין דעפּאַרטמענט-סטאָרס. די גײַסטיקע אָרימקייט און געוואוינהייט זענען עלעמענטן וואָס מ'קען נישט אָפּשיידן פֿון דער אינסטיטוציע פֿון חתונה. די מדינה און די קירכע געבן נישט קיין הכשר אויף אַן אַנדערן אידעאַל, ווײַל דאָס איז פּונקט זיי דער אײנציקער וועג צו הערשן איבער מענער און פֿרויען.

ס'זענען אָן אַ ספֿק דאָ מענטשן פֿאַר וועמען ליבע שטייט העכער ווי דאָלאַרן און סענטס. דאָס איז באַזונדערס אמת בײַ יענעם קלאַס וואָס מוז זיך, צוליב דער עקאָנאָמישער נויט, אַליין אויסהאַלטן. די ריזיקע ענדערונג אין דער פֿרוי'ס שטעלונג, וואָס איז געקומען דורך דעם מעכטיקן עקאָנאָמישן פֿאַקטאָר, איז באמת וואונדערלעך ווען מיר באַטראַכטן ווי קורץ די צײַט איז זינט זי איז אַרײַן אינעם אינדוסטריעלן פֿעלד. זעקס מיליאָן פֿרויען לעבן פֿון זייער לוין. זעקס מיליאָן פֿרויען האָבן דאָס זעלבע רעכט ווי מענער צו ווערן אויסגענוצט, צו ווערן באַרויבט פֿון דעם רעכט צו סטרײַקן, און אַפֿילו פֿון דעם רעכט אויסצוגיין פֿון הונגער. קען מען נאָך פֿאַרלאַנגען מער? יאָ, זעקס מיליאָן לוין-אַרבעטער אין יעדן צווײַג פֿון לעבן, פֿון דער העכסטער קאָפּ-אַרבעט ביז דער שווערסטער האַנט-אַרבעט אין די מײַנעס און בײַ די באַנען. יאָ, אַפֿילו דעטעקטיוון און פּאָליציי זענען פֿרויען. זיכער, די באַפֿרײַאונג איז פֿולשטענדיק!

דאָך, טראָץ אַלעם, באַטראַכטן זייער ווייניק פֿון דער גרויסער צאָל אַרבעטנדיקע פֿרויען זייער אַרבעט ווי אַ שטענדיקע זאַך, אַזוי ווי מענער קוקן אויף זייער אַרבעט. ווי אומנוצלעך אַ מאַן זאָל נישט זײַן, האָט ער זיך אָבער אויסגעלערנט צו זײַן אומאָפּהענגיק. אוי, איך ווייס אַז קיינער איז נישט באמת אומאָפּהענגיק אין אונזער עקאָנאָמישער טרעטמיל. דאָך האָט אַפֿילו דער נידעריקסטער סאָרט מאַן פֿײַנט צו זײַן אַ פּאַראַזיט. יעדנפֿאַלס ווײַל ער נישט אַז מ'זאָל וויסן אַז ער איז אַ פּאַראַזיט.

די פֿרוי באַטראַכט איר מצבֿ אַלס אַרבעטערין ווי אַ צײַטווײַליקע זאַך, וואָס זי וועט אוועקוואַרפֿן ווען דער ערשטער וועט זיך נאָר אָנבאָטן פֿאַר איר. דאָס איז די סיבה פֿאַרוואָס ס'איז טויזנט מאָל שווערער צו אָרגאַניזירן פֿרויען ווי מענער. "פֿאַרוואָס זאָל איך זיך אָנשליסן אין אַ יוניאָן? איך גיי דאָך באַלד חתונה האָבן און האָבן אַ היים." האָט

מען איר נישט געלערנט פון קינדוויז אַן אַז חתונה האָבן איז איר לעצטע פּראָפעסיע, ביי וועלכער זי מוז בלייבן? זי געפינט אָבער באַלד אויס אַז די היים, כאָטש נישט אַזאַ גרויסע טורמע ווי די פאַבריק, האָט שטערקערע טירן און ריגלען. און ס'איז אַ טורמע מיט אַזאַ גוטן, געטרייען היטער אַז קיינער קען פון דאָרט נישט אַנטלויפן. דאָס טרויעריגסטע דערביי איז אַז די היים באַפרייט איר אויך נישט פון לוין-שקלאַפעריי; זי מאַכט אירע אויפגאַבן און איר אַרבעט נאָך שווערער.

לויט דער לעצטער סטאַטיסטיק פון דער קאָמיטעט "וועגן אַרבעט, לוין און גערעכטיגקייט פון דער באַפעלקערונג", זענען בלויז צען פּראָצענט פון די אַרבעטערינס אין ניו יאָרק פאַרהייראַט. אַפילו די צען פּראָצענט מוזן אַרבעטן נאָך דער חתונה פאַר דעם נידעריגסטן לוין. אויב מען לייגט דערצו די שווערע הויז-אַרבעט, וואָס בלייבט פון דער גאַנצער באַשיצונג און דעם גאַנצן גלאַנץ פון דער היים נאָך דער חתונה? אַפילו דאָס מיידל פון מיטל-קלאַס קען נישט רעדן פון "איר" היים, ווייל דער מאַן, נישט זי, שאַפט איר קרייז. דער חילוק איז נישט גרויס צי דער מאַן איז אַ דעספּאָט אָדער זייער גוט. איך וויל בלויז ווייזן אַז חתונה גיט דער פרוי אַ היים נאָר דורך דעם חסד פון איר מאַן. אַזוי באַוועגט זי זיך אין זיין היים, יאָר נאָך יאָר, ביז איר בליק אויף לעבן און אויף מענטשליכע פאַרהעלטנישן ווערט אַזוי אויבערפלעכליך און ענג ווי איר סביבה. קיין וואונדער נישט אַז זי ווערט אַ קליינליכע רכילות-טרייבערקע וואָס קריגט זיך כסדר, ביז זי פאַרטרייבט דעם מאַן פון הויז. זי קען נישט אַוועקגיין אַפילו אויב זי וואָלט געוואָלט, ווייל ס'איז נישטאָ וואוהין צו גיין. אַ קורצע צייט פון חתונה-לעבן, מיטן פולשטענדיגן אויפגעבן אַלע פעהיגקייטן, איז גענוג צו מאַכן די דורכשניטליכע פרוי אינגאַנצן אומפעהיג פאַר דער דרויסנדיגער וועלט. זי ווערט נאַכגעלאָזן אין איר אויסזען, אומגעלומפּערט אין אירע באַוועגונגען, אָפּהענגיג אין אירע באַשלוסן און שרעקעוודיג אין איר אורטייל. זי ווערט אַ לאַסט וואָס רוב מענער הייבן אָן פיינט צו האָבן און פאַראַכטן. אַ וואונדערליך באַגייסטערנדע אַטמאָספערע זיך דורכצושלעפּן דאָס לעבן, נישט אַזוי?

אָבער דאָס קינד, וויאַזוי וועט עס באַשיצט ווערן אויב נישט דורך חתונה? איז דאָס נישט די ערשטע און וויכטיגסטע זאַך וואָס מ'דאַרף באַטראַכטן? וואָס פאַר אַ פאַלשקייט און צביעות! חתונה באַשיצט דאָס קינד, און דאָך דרייען זיך טויזנטער קינדער אַרום אָן שטיצע און אָן אַ היים. חתונה באַשיצט דאָס קינד, און דאָך זענען יתום-הייזער און פאַרבעסערונגס-אַנשטאַלטן איבערגעפּאַקט מיט קינדער. אַ געזעלשאַפט צו פאַרמיידן אַכזריות צו קינדער איז שטענדיג פאַרנומען צו ראַטעווען די קליינע קרבנות פון זייערע "ליבנדיגע" עלטערן, זיי אַריבערצוברענגען אונטער דער זיכערער און ליבנדיגער באַשיצונג פון דער געררי-געזעלשאַפט. אוי, ווי ליבלעך דאָס איז!

חתונה קען האָבן די קראַפט "צו ברענגען דאָס פערד צום וואַסער", אָבער קען זי עס מאַכן טרינקען? דאָס געזעץ וועט אַרעסטירן דעם טאַטן און אים אָנטון אַרעסטאַנטן-קליידער. אָבער האָט דאָס אַמאָל געשטילט אַ קינד'ס הונגער? אויב דער טאַטע האָט נישט קיין אַרבעט אָדער באַהאַלט זיך, קען דען חתונה עפּעס אויפטון? זי קען רופן דאָס געזעץ, ברענגען דעם מאַן פאַר אַ משפּט און אים איינשפּאַרן הינטער פאַרמאַכטע טירן. אָבער זיין אַרבעט גייט דאַן נישט פאַרן קינד, נאָר פאַר דער מדינה. פאַרן קינד בלייבט בלויז אַ

שוואכער זכרון פון דעם טאטן'ס ליידן. וואס שייך דער באשיצונג פון דער פרוי, דא ליגט די קללה פון חתונה. פון איר באמת באשיצן איז שוין אפגערעדט. אבער דער געדאנק אליין איז אזוי ווילד, אזא באליידיגונג פון לעבן, אזוי נידעריג קעגן דער מענטשליכער ווירדע, אז ס'דארף אויף אייביג פאראורטיילן די פאראזיטישע אינסטיטוציע.

ס'איז ווי יענע אנדערע טאטערליכע אינסטיטוציע, קאפיטאליזם. זי בארויבט דעם מענטש פון זיין געבורטס-רעכט, האלט אפ זיין וואוקס, פארגיפט זיין קערפער, האלט אים אין אומוויסנדיגקייט, ארימקייט און אפהענגיגקייט, און שאפט צדקה-אנשטאלטן וואס פארניכטן דעם לעצטן שפור פון דעם מענטש'ס זעלבסט-רעספעקט.

די אינסטיטוציע פון חתונה מאכט פון דער פרוי א פאראזיט, א פולשטענדיג אפהענגיגע באשעפעניש. זי מאכט איר אומפעהיג פארן קאמף פון לעבן, פארניכט איר געזעלשאפטליכע באוואוסטזיין און פאראליזירט איר פאנטאזיע. דערנאך ווערט די חתונה די פרוי'ס גנעדיגע באשיצרין.

אויב מוטערשאפט איז די העכסטע דערפילונג פון דער פרוי'ס נאטור, וואס פאר אן אנדערע באשיצונג דארף זי אויסער ליבע און פרייהייט? חתונה פארשמוצט און פארדארבט נאר איר דערפילונג. זאגט חתונה נישט צו דער פרוי: נאר ווען דו פאלגסט מיר מעגסטו ברענגען לעבן אויף דער וועלט? פאראורטיילט זי נישט די פרוי צו דערנידעריגונג און פאלשקייט ווען זי וויל נישט קויפן איר רעכט צו מוטערשאפט דורכן פארקויפן זיך אליין? בארעכטיגט חתונה נישט מוטערשאפט אפילו ווען זי קומט דורך האס און צוואנג? אבער ווען מוטערשאפט קומט פון פרייער בחירה, פון ליבע, פון עקסטאז און ברענענדיגער ליידנשאפט, לייגט זי נישט ארויף א קרוין פון דערנער אויף אן אומשולדיגן קאפ און קריצט נישט איין מיט בלוטיגע אותיות די שרעקליכע אויפשריפט "ממזר"? אפילו ווען חתונה וואלט געהאט אלע מעלות וואס מ'שרייבט איר צו, וואלט זי נישט בלויז פאר איר פארברעכן קעגן מוטערשאפט פארדינט אויסגעשלאסן צו ווערן אויף אייביג פון דער מלוכה פון ליבע? ליבע, דער שטארקסטער און טיפסטער עלעמענט אין גאנצן לעבן, דער אנזאגער פון האפענונג, פרייד און עקסטאז; ליבע, וואס איז שטערקער ווי אלע געזעצן און אלע אנגענומענע מנהגים; ליבע, דער פרייסטער און מעכטיגסטער פארמער פון מענטשליכן גורל: ווי קען אזא אלעס-צווינגענדיגע קראפט באטראכט ווערן ווי דאס זעלבע ווי חתונה, די ערשיינונג וואס מדינה און קירכע האבן געבוירן?

פרייע ליבע? ווי ליבע וואלט בכלל געקענט זיין אנדערש ווי פריי! א מענטש קויפט גייסטיגע פעהיגקייט, אבער אלע מיליאנען אין דער וועלט האבן נאך נישט געקענט קויפן ליבע. א מענטש ווארפט קערפערס אונטער זיך, אבער די גאנצע מאכט פון דער וועלט האט נאך נישט געקענט אונטערווארפן ליבע. א מענטש האט איינגענומען גאנצע פעלקער, אבער אלע זיינע ארמייען האבן נישט געקענט איינעמען ליבע. א מענטש האט געבונדן דעם גייסט אין קייטן, אבער קעגן ליבע איז ער געווען אינגאנצן הילפלאז. הויך אויף א טראן, מיט גלאנץ און פראכט, קען זיין געלט באפעלן און הערשן. אבער ארעם און פוסט בלייבט דער מענטש ווען זיין לעבן גייט פארביי אן ליבע. וואו ליבע קומט אריין

ווערט דאס ארעמסטע הייזל פול מיט ליכטיגקייט, ווארעמקייט, לעבן און קאליר. ליבע האט די צויבער-קראפט צו מאכן פון א בעטלער א קעניג. אבער ליבע איז פריי; זי קען וואוינען נאר אין א פרייער אטמאספערע. אין פרייהייט גיט זי זיך אינגאנצן איבער, אן צוריקהאלטן עפעס. אלע געזעצן פון די געזעצגעבער און אלע געריכט-הייזער אין דער וועלט קענען נישט אויסרייסן ליבע ווען זי האט איינמאל געשלאגן טיפע ווארצלען. אבער ווען דער באדן איז טרוקן און אומפרוכטבאר, ווי קען חתונה אים מאכן מער פרוכטבאר? ס'איז ווי דער לעצטער פארצווייפלטער קאמף קעגן טויט פון א לעבן וואס האלט ביים אויסגיין.

ליבע דארף נישט קיין באשיצונג. זי איז איר אייגענע באשיצונג. אזוי לאנג ווי ליבע ברענגט ארויס לעבן, וועט קיין קינד נישט זיין פארלאזן אדער הונגעריג. איך ווייס אז דאס איז אמת. איך קען פרויען וואס זענען געווארן פרייע מוטערס פון מענער וואס זיי האבן ליב געהאט. זייער ווייניג קינדער פון פארהייראטע משפחות געניסן אזא באשיצונג און איבערגעגעבנקייט ווי די קינדער פון פרייער מוטערשאפט.

די היטער פון דער מאכט האבן מורא פאר פרייער מוטערשאפט, זי זאל זיי נישט אוועקנעמען זייער רויב. ווער וועט גיין אין מלחמות? ווער וועט שאפן עשירות? ווער וועט זיין דער פאליציאנט און דער טורמע-היטער, אויב די פרוי וועט נישט וועלן סתם אזוי געבוירן קינדער? "די ראסע, די ראסע!" שרייען דער קעניג, דער פרעזידענט, דער קאפיטאליסט און דער גלח. די ראסע מוז ווייטער באשטיין, אפילו אויב די פרוי ווערט דערנידעריגט צו א פשוטער מאשין. די אינסטיטוציע פון חתונה איז אונזער איינציגסטע זיכערקייט קעגן דער שרעקליכער סעקסועלער אויפוואכונג פון דער פרוי.

אבער אלע באמיאונגען צו האלטן דעם מצב פון קנעכטשאפט זענען אומזיסט. אומזיסט זענען די באפעלן פון דער קירכע, די ווילדע אנגריפן פון הערשער, און אפילו די האנט פון דעם געזעץ. די פרוי וויל מער נישט זיין א שותפ'טע אין ארויסברענגען א ראסע פון קראנקע, שוואכע, עלנדע מענטשן וואס האבן נישט די קראפט און דעם מאראלישן מוט אפצואווארפן דעם יאך פון ארימקייט און שקלאפעריי. אנשטאט דעם וויל זי ווייניגער און בעסערע קינדער, געבוירן און דערצויגן אין ליבע און פרייער בחירה, נישט דורך צוואנג ווי די אינסטיטוציע פון חתונה פאדערט. אונזערע פאלשע מאראליסטן דארפן זיך נאך אויסלערנען דעם טיפן זין פון אחריות צו א קינד וואס ליבע און פרייהייט האבן דערוועקט אין דער פרוי'ס ברוסט. זי וואלט ענדערש אויף אייביג אויפגעגעבן דעם כבוד פון מוטערשאפט ווי צו ברענגען לעבן אין אן אטמאספערע וואס אטעמט צעשטערונג און טויט. און אויב זי ווערט א מוטער, גיט זי דעם קינד דאס טיפסטע און בעסטע וואס זי פארמאגט. איר מאטא איז צו וואקסן מיטן קינד. זי ווייסט אז נאר אזוי קען זי העלפן אויפבויען עכטע מענערליכקייט און פרויענליכקייט.

איבסען האט געמוזט האבן דעם חזון פון א פרייער מוטער ווען ער האט מיט זיין מייסטערהאנט געמאלן פרוי אלווינג. זי איז געווען די אידעאלע מוטער ווייל זי איז איבערגעוואקסן חתונה מיט אלע אירע שרעקן, ווייל זי האט צעבראכן אירע קייטן און באפרייט איר גייסט. זי האט אים געלאזט ארומשוועבן ביז ער איז צוריקגעקומען אלס א

נייע, שטארקע פערזענליכקייט. צום באדויערן איז עס שווין געווען צו שפעט צו ראטעווען די פרייד פון איר לעבן, איר אסוואלד. אבער נישט צו שפעט איינצוזען אז ליבע און פרייהייט זענען די איינציגסטע באדינגונגען פון א שיינעם לעבן. די וואס, ווי פרוי אלווינג, האבן באצאלט מיט בלוט און טרערן פאר זייער גייסטיגן אויפוואכן, ווארפן אפ חתונה אלס א באטרוג, אלס אן אויבערפלעכליכע, פוסטע לעכערליכקייט. זיי ווייסן: צי ליבע דויערט א קורצע צייט אדער אויף אייביג, איז זי דער איינציגער שאפנדיגער, באגייסטערנדער און דערהייבנדער יסוד פאר א נייער ראסע און א נייער וועלט.

אונטער אונזערע איצטיגע באדינגונגען איז ליבע פאר רוב מענטשן א פרעמדע זאך. מ'פארשטייט איר נישט און מ'מיידט איר אויס. זי שלאגט זעלטנס ערגעץ טיפע ווארצלען. און וואו זי טוט עס יא, פארוועלקט זי באלד און שטארבט אפ. די צארטקייט פון ליבע קען נישט דערטראגן די שטרענגקייט און שארפקייט פון אונזער טעגליכן לעבן. איר נשמה איז צו איידל זיך צוצופאסן צו אונזער געזעלשאפטליכער פאבריק. ליבע וויינט, זיפצט און ליידט מיט די וואס דארפן איר, אבער קענען זיך נישט דערהייבן צו איר שפיץ. איינמאל וועלן מענער און פרויען זיך דערהייבן און ארויפגיין אויף דעם הויכן בארג-שפיץ. זיי וועלן זיך דארט טרעפן שטארק און פריי, גרייט זיך צו באטייליגן און צו ווארעמען אין די גאלדענע שטראלן פון ליבע. וואס פאר א פאנטאזיע, וואס פאר א פאעטישער גאונות, קען אפילו בערך פאראויסזען וואס אזא קראפט וועט שאפן אינעם לעבן פון מענער און פרויען? אויב עכטע חבר'שאפט און אייניגקייט וועלן אמאל געבוירן ווערן אין דער וועלט, וועלן זיי געבוירן ווערן נישט פון חתונה, נאר פון ליבע.

קרבנות פון מאראל

נישט לאנג צוריק האב איך געהערט רעדן אנטאני קאמסטאק, וואס איז פערציג יאר געווען אמעריקע'ס מאראל-היטער. אזא פוסט און נאריש געפלוידער, אזא טיפע אומוויסנדיגקייט, האב איך נאך קיינמאל נישט געהערט פון קיין פלאטפארמע.

ווען איך האב זיך צוגעהערט צו דעם מענטש'ס באגרעניצטער, פאנאטישער רעדע, האט זיך מיר געשטעלט די פראגע: ווי קען א מאן וואס איז אזוי באגרעניצט און אומקלוג הערשן מיט דער קראפט פון א צענזאר און דיקטאטאר איבער א פאלק וואס האלט זיך פאר דעמאקראטיש? אמת, קאמסטאק ווערט געשטיצט פון דעם געזעץ. מיט פערציג יאר צוריק, ווען פוריטאניזם איז נאך געווען פיל מוטיגער און אגרעסיווער ווי היינט, און האט איגנאנצן אפגעשטעלט דאס ליכט פון שכל און פארשריט, האט קאמסטאק מיט דער הילף פון טונקעלע מאכינאציעס און פאליטישע קונצן דורכגעפירט א געזעץ וואס האט אים געגעבן פולשטענדיגע קאנטראלע איבער דער פאסט. די קאנטראלע איז געווארן אן אומגליק פאר דער פרייהייט פון דער פרעסע, און אויך פארן רעכט פון אמעריקאנער בירגער צו בלייבן אומגעשטערט און זיין בעל-הבית ביי זיך אין הויז.

זינט דעמאלט האט קאמסטאק זיך ארייגעריסן אין פריוואטע וואוינונגען, קאנפיסקירט פריוואטע און פערזענליכע קארעספאנדענץ, אוועקגענומען קונסטווערק און ארגאניזירט א סיסטעם פון שפיאנאזש און שוחד וואס אפילו רוסלאנד וואלט זיך דערמיט געשעמט.

דאך ליגט אנטאני קאמסטאק'ס קראפט נישט אינעם געזעץ אליין. ס'איז עפּעס אנדערש, פיל שרעקליכער ווי דאס געזעץ: דער באַגרעניצטער פוריטאַנישער גייסט. מיר טרעפן אים אין די בלוטלאָזע און אומפּרוכטבאַרע מוחות פון דער "יונגע-מענער-און-אַלטע-מוידן קריסטליכע פאַראייניגונג", אין די פאַראיינען וואָס פּרעדיגן גלאַסנקייט, מעסיגקייט און איינגעהאַלטנקייט, אין די שבת-ליגעס, די פּוריטאַנישע ליגעס און אַזוי ווייטער. דער גייסט איז אינגאַנצן בלינד צו די פּשוטסטע ערשיינונגען פון לעבן, און פון אים קומען דער זומפּ און די פּוילקייט. פּונקט ווי אין די צייטן פאַר דער אַמעריקאַנער בירגער-מלחמה, באַקלאָגן די אַלטע מומיעס די שרעקליכע אויסגעלאַסנקייט פון אונזער צייט. וויסנשאַפט, קונסט, ליטעראַטור און דראַמע ווערן פאַרגעוואַלדיגט דורך פאַנאַטישער צענזור און געזעצליכקייט. דער רעזולטאַט איז אַז אַמעריקע, טראָץ איר(ע) גרויסע פאַרשריט-און-פרייהייט-פּרעטענציעס, בלייבט פאַרזונקען אינעם נאַרישסטן פּראָווינציאַליזם.

אַפילו די קלענסטע מלוכה אין אייראָפּע קען זיך באַרימען מיט קונסט וואָס איז באַפרייט פון די קייטן פון מאָראַל. אַזאַ קונסט האָט דעם מוט צו שילדערן די גרויסע סאָציאַלע פּראָבלעמען פון אונזער צייט. מיטן שאַרפן שנייד פון קריטיק שניידט זי אַריין אין יעדן געזעלשאַפטליכן געשוויר און יעדן אומרעכט. זי פאָדערט יסודות'דיגע ענדערונגען און אַ נייע שאַצונג פון אַנגענומענע ווערטן. סאַטירע, וויץ און הומאָר, ווי אויך דאָס טיף-ערנסטע וואָרט, ווערן גענוצט מיט אַלע מיטלען און וועגן צו אַנטפּלעקן אונזערע געוואוינטליכע געזעלשאַפטליכע און מאָראַלישע ליגנס. דאָס זעלבע צו פּרובירן דאָ אין אַמעריקע וואָלט געווען אַן אומזיסטע מי, ווייל אַפילו דאָס בלויזע פּרובירן איז געוואָרן אוממעגליך צוליב דעם שטרענגן רעזשים פון דעם מאָראַל-דיקטאַטאָר און זיין קליקע.

די ווייטסטע אין דער ריכטונג זענען דאָך געגאַנגען אונזערע "מאַקרייקערס". מיט דעם וואָרט באַצייכנט גאָלדמאַן אַ קלאַס פּאָליטיקער וואָס האָבן געקעמפט קעגן אומריינער פּאָליטיק. זיי האָבן אָן אַ ספק געבראַכט גרויסן נוץ אין עקאָנאָמישן און געזעלשאַפטליכן לעבן. צי זיי האָבן יאָ אָדער נישט געהאָלפן טוישן דעם מצב, האָבן זיי כאָטש געהאָלפן אַראָפּרייסן די מאַסקע פונעם ליגנערישן פּנים פון אונזער צביעות'דיגער און זיך-צופרידענער געזעלשאַפט. אָבער ליידער שפּאַצירט דער מאָראַלישער ליגן נאָך אַרום, אויסגעפּוצט מיט שיינע פעדערן, ווייל קיינער וואַגט זיך נישט צו קומען צו נאָנט צו דעם קדשי-קדשים, צו דער העכסטער הייליגקייט. דאָך איז זיכער אַז קיין אַנדערער איבערגלויבן איז נישט אַזוי שעדליך פאַרן לעבן, שוואַכט נישט אַזוי אָפּ און פּאַראַליזירט נישט אַזוי דעם מוח און הארץ פון אַ פאָלק ווי דער איבערגלויבן פון מאָראַל.

דער טרויעריגסטער און, אין אַ געוויסן זין, אַנטמוטיגנדער טייל פונעם מצב איז אַ געוויסער עלעמענט פון ליבעראַלן און אַפילו ראַדיקאַלן. די מענער און פרויען זעען אויס ווי זיי זענען שוין באַפרייט פון רעליגיעזע און געזעלשאַפטליכע שרעק-געשטאַלטן. אָבער פאַרן מאָנסטער פון מאָראַל זענען זיי פּונקט אַזוי הילפלאָז און נאָכגעביק ווי די פרומסטע פון זייער קלאַס. דאָס ווייזט ווידער ווי טיף דער מאָראַל-וואָרעם האָט זיך אַריינגעגעסן אינעם קערפּער פון זיינע קרבנות, און ווי שאַרף און דורכדרינגענדיק די מיטלען דאַרפן זיין אים צוריק אַרויסצושניידן.

ס'איז איבעריג צו זאגן אז די געזעלשאפט ווערט באהערשט פון מער ווי איין מאראל. באמת האט יעדע היינטיגע אינסטיטוציע אירע אייגענע מאראלישע פארמולעס. זיי וואלטן זיך קיינמאל נישט געקענט האלטן אן דער הילף פון רעליגיע, זייער באשיצערין און דער מאסקע פאר מאראל. דער מצב מאכט קלאר דעם אינטערעס וואס די רייכע אויסנוצנדיגע קלאסן האבן אין רעליגיע און מאראל. זיי פרעדיגן, באשיצן און פינאנצירןביידע ווי א געשעפט וואס ברענגט א גוטן פראפיט. מיט דער הילף פון רעליגיע האבן זיי פאראליזירט דעם פאלק'ס דענק-קראפט, פונקט ווי מיט מאראל פארשקלאפט מען זיין גייסט. אין אנדערע ווערטער: רעליגיע און מאראל זענען א פיל בעסערן בייטש צו האלטן א פאלק אונטערן יאך ווי אפילו א פאליציאנט'ס שטעקן אדער ביקס.

א ביישפיל: די מאראל פון אייגנטום דערקלערט אז די אינסטיטוציע איז הייליג. וויי צו דעם וואס וואגט זיך צו צווייפלען אין דער הייליגקייט פון אייגנטום אדער פארברעכט קעגן איר! דאך ווייסט יעדער אז אייגנטום איז רויבעריי. זי שטעלט פאר די צוזאמענגעזאמלטע כוחות פון מיליאנען מענטשן וואס זענען אליין ארעם. און נאך שרעקליכער: וואס ארעמער דער קרבן פון אייגנטום-מאראל איז, אלץ גרעסער זענען זיין רעספעקט און זיין מורא פאר זיין בעל-הבית. דעריבער הערט מען פארשריטליכע מענטשן, אפילו אזוי-גערופענע קלאס-באוואוסטע ארבעטער, פארדאמען אלס אוממאראליש מיטלען ווי סאבאטאזש און דירעקטע אקציע, ווייל די מיטלען צילן אויף אייגנטום.

ווען די קרבנות אליין זענען אזוי פארבלענדט פון דער אייגנטום-מאראל, וואס קען מען שוין ערווארטן פון די בעלי-בתים? דעריבער איז שוין העכסטע צייט קלארצומאכן דעם אמת: אזוי לאנג ווי ארבעטער וועלן נישט פארלירן זייער רעספעקט פארן מיטל פון זייער אייגענער פארשקלאפונג, קענען זיי נישט האפן אויף באפרייאונג.

אבער דא וויל איך זיך בעיקר אפגעבן מיט דער ווירקונג פון מאראל אויף פרויען. אזוי טויטליך און פאראליזירנדיג איז די ווירקונג געווען, אז אפילו געוויסע פון מיינע מערסט פארשריטליכע שוועסטער וועלן זיך שוין קיינמאל נישט קענען אינגאנצן באפרייען פון איר.

מאראל איז וואס פארדאמט די פרוי צו זיין אן עלטערע אומגעהייראטע מויד, א פראסטיטוטקע, אדער א פארנאכלעסיגטע, לייכטזיניגע און אויפהערלאזע אויסברידערין פון אומגליקליכע קינדער.

ערשט וועגן דער עלטערער אומגעהייראטער מויד, דער אויסגעהונגערטער און פארוועלקטער מענטשליכער פלאנץ. נאך אלס א יונגע שיינע בלום פארליבט זי זיך אין אן אנשטענדיגן יונגנמאן. אבער מאראל פאדערט אז אזוי לאנג ווי ער קען נישט חתונה האבן מיט איר, טאר זי בשום אופן נישט וויסן פון דער התפעלות פון ליבע און דעם עקסטאז פון ליידנשאפט, וואס דערגרייכט איר העכסטן אויסדרוק אין דער געשלעכטליכער ארומנעמונג. אויך דער יונגנמאן וויל חתונה האבן. אבער אייגנטום-מאראל, משפחה-מאראל און די געזעלשאפטליכע מאראלן פאדערן אז ער זאל ערשט

האבן א פולן בערזל. ער מוז אפשפארן געגוג אײנצושטעלן א הויז און אויסצוהאלטן א משפחה. די יונגע מענטשן מוזן װארטן, אפט א סך לאנגע, שװערע יארן.

דערװײל װערט דער אנשטענדיגער יונגנמאן געשלעכטליך אנגערײצט דורכן טעגליכן פארברענגען און באַרירן זיך מיט זײַן באליבטער. ער זוכט צו באפרידיגן זײַן נאטור פאר געלט. אין נײַן-און-נײַנציג פון יעדע הונדערט פעלער װעט ער, לויט דער מחברטע׳ס טענה, אנגעשטעקט װערן מיט א געשלעכט-קראנקהײט. װען ער איז שוין מאטריעל פארזיכערט און קען חתונה האבן, װעט ער אנשטעקן זײַן װײַב, און דורך איר זײַנע קינדער. און די יונגע בלום, אין װעמען יעדע צעל גליט מיטן פײַער פון לעבן, װעמענס גאנצע באשעפעניש שרײַט נאך ליבע און לײַדנשאפט? זי האט נישט קײן באפרידיגונג. זי באקומט קאפװײטאג, שלאפלאזיגקײט און היסטעריע. זי װערט פארביטערט און בײז, און אין א קורצער צײַט װערט זי א פארװעלקטע, אויסגעצערטע און טרויעריגע באשעפעניש, א לאסט פאר זיך און פאר אנדערע. קײן װאונדער אז שטירנער האט ענדערש אויסגעקליבן די אויסגעלאסענע פרוי װי א מײדל װאס איז צוזאמען מיט איר טוגנד אומגעהײראט געבליבן ביז איר האר איז גרא געװארן.

א מער טרויעריגע געשטאלט פון דער גרא-געװארענער מאראל איז נישטא. דער אמת איז נאך פיל שטערקער װען מ׳האט אין זין די גרויסע מאסע פראפעסיאנעלע מיטל-קלאס מײדלעך, אנשטאט די פשוטע מײדלעך פון פאלק. עקאנאמישע נויט און ארימקײט װארפן די לעצטע נאך אין זײער פריער יוגנט ארײַן אינעם װילדן שטראם פון לעבן. זײ װאקסן אויף צוזאמען מיט מענער אין דער פאבריק, אין געשעפט, בײַם פארברענגען און בײַם טאנצן. דער רעזולטאט איז א מער נארמאלער אויסדרוק פון זײערע פיזישע אינסטינקטן. דערצו זענען די יונגע מענער און פרויען פון פאלק נישט אזוי עקשנות׳דיג צוגעבונדן צו און פארנומען מיט דרויסנדיגע פארמען. דעריבער הערן זײ זיך אפט יא צו צום רוף פון ליבע און לײַדנשאפט, אן זיך צו רעכענען מיט צערעמאניעס און מנהגים.

אבער דאס איבערגעארבעטע און איבערגעװאקסענע מיטל-קלאס מײדל, דערצויגן אין די שמאלע גרעניצן פון משפחה און געזעלשאפטליכע מנהגים, געהיטן פון טויזנט אויגן, האט מורא פאר איר אײגענעם שאטן. איר טיפע בענקשאפט צו א מאן אדער א קינד מוז פארװאנדלט װערן אין ליבע צו קעץ און הינט, קאנארן אדער דעם ביבל-קלאס. דאס איז די אכזריות׳דיגע חכמה פון מאראל, װאס דערשטיקט יעדן טאג די ליבע, דאס ליכט, די פרײד און די לעבנס פון אומצאליגע קרבנות.

יעצט װעגן דער פראסטיטוטקע. טראץ געזעצן, פארבאטן, רדיפות און טורמעס, טראץ אפזונדערונג, רעגיסטרירונג, קאמפאניעס קעגן אויסגעלאסנקײט און ענליכע מיטלען, בלײַבט די גאסן-פרוי דער אמת׳ער גײַסט און דער בײזער שד פון אונזער צײַט. זי באדעקט די פעלדער װי א װילד-פײַער, דרינגט ארײַן אין יעדן שפאלט פון לעבן, און פארגיפט און צעשטערט.

אבער נאך אלעם גיט זי נאר צוריק, אויף א זײער קלײנעם פארנעם, די קללה און די שרעקליכקײטן װאס די געזעלשאפט האט געלײגט אויף איר װעג. זי, מיד און אויסגעמוטשעט אין לויף פון די יארהונדערטער, געיאגט פון װינקל צו װינקל און

צעטרעטן פון יעדן, איז די נעמעסיס פון דער מאדערנער צייט, די נקמה-געטין וואס הערשט אן רחמנות מיט א פייערדיגן שווערד. האט זי דען נישט דעם מאן אין איר מאכט, און דורך אים די היים, דאס קינד און די ראסע? אזוי שניידט זי, און ווערט אליין אויף דעם אכזריות'דיגסטן אופן געשניטן.

וואס האט איר באשאפן? פון וואו קומט זי? מאראל, די מאראל וואס איז אכזריות'דיג צו דער פרוי. איינמאל האט זי געוואגט צו זיין זי אליין, געטריי צו איר נאטור און צום לעבן, ווערט אלעס פארשלאסן פאר איר. די פרוי ווערט ארויסגעווארפן און באקומט נישט קיין באשיצונג פון דער געזעלשאפט. די גאסן-פרוי ווערט א קרבן פון מאראל פונקט ווי די פארוועלקטע אלטע מויד אין איר קרייז. אבער די פראסטיטוטקע ווערט דערצו א קרבן פון אנדערע כוחות. דער וויכטיגסטער איז אייגנטום-מאראל, וואס צווינגט די פרוי זיך צו פארקויפן אלס א געשלעכטליכן מיטל פאר א דאלאר א מאל אן חתונה, אדער פאר פופצן דאלאר א וואך מיטן הייליגן באנד פון חתונה. דאס לעצטע איז אן א ספק זיכערער, בכבוד'יגער און מער אנגעזען. אבער פון די צוויי סארטן פראסטיטוציע איז דאס גאסן-מיידל כאטש וויי ניגער צביעות'דיג און וויי ניגער פארזונקען, ווייל אין איר האנדל פעלט די פרומע מאסקע פונעם ליגן. דאך ווערט זי געיאגט, בארויבט, פארגעוואלדיגט און פארשעמט, דווקא דורך די זעלבע מענטשן וואס האבן איר באשאפן: דער פינאנציסט, דער גלח, דער מאראליסט, דער ריכטער, דער פאליציאנט און דער פאליציי-שפיאן. און מ'טאר נישט פארגעסן איר באשיצטע, רעספעקטאבלע און טוגנדהאפטע שוועסטער, וואס פארפאלגט די פראסטיטוטקע מיט דער גרעסטער אכזריות און ביטערקייט.

מאראל און איר קרבן, די מוטער: וואס פאר א שרעקליך בילד! איז דען עפעס שרעקליכער און מער פארברעכעריש ווי אונזער פארהערליכטע און פארהייליגטע מוטערשאפט? א פרוי וואס איז פיזיש און גייסטיג נישט פעהיג צו זיין א מוטער איז דאך פארדאמט צו טראגן קינדער. א פרוי וועמענס עקאנאמישע לאסט זויגט אויס דעם לעצטן פונק ענערגיע מוז דאך טראגן קינדער. א פרוי וואס איז צוגעבונדן צו א מאן וואס עקל'ט איר, וועמענס בלויזע אנוועזנהייט פילט איר אן מיט שרעק, מוז דאך טראגן קינדער. א פרוי וואס איז מיד און אויסגעמוטשעט פון שטענדיגער שוואנגערשאפט און געבורטן ווערט דאך געצוואונגען צו טראגן נאך, מער און ווידער. וואס פאר אן עקל, די אזוי פיל באזונגענע מוטערשאפט! דעריבער איז נישט קיין וואונדער אז טויזנטער פרויען ריזיקירן פארקריפלט צו ווערן און קלייבן ענדערש טויט ווי די קללה פונעם אכזריות'דיגן צוואנג פון דעם שד פון מאראל. פינף טויזנט פרויען ווערן יעדעס יאר, לויט דער מחברטע'ס באשרייבונג, געבראכט אלס קרבנות אויפן מזבח פון דעם מאנסטער, וואס ערלויבט נישט פארהיטונג, אבער וועט קורירן דאס מפּיל זיין. פינף טויזנט געפאלענע סאלדאטן אינעם קאמף פאר זייער פיזישער און גייסטיגער באפרייאונג. און פונקט אזוי פיל טויזנטער ווערן פארקריפלט און געשעדיגט, אנשטאט צו ברענגען א קינד אין א געזעלשאפט וואס איז געבויט אויף פארפוילונג און צעשטערונג.

איז עס ווייל די מאדערנע פרוי וויל זיך אפּווארפן פון אחריות, אדער ווייל איר פעלט ליבע צו קינדער, וואס טרייבט איר צו די ווירקזאמסטע און געפערליכסטע מיטלען צו פארהיטן שוואנגערשאפט? נאר אויבערפלעכליכע און פאנאטישע מוחות קענען מאכן

אזא באשולדיגונג. אנדערש וואלטן זיי געוואוסט אז די מאדערנע פרוי איז געווארן באוואוסט פון דער ראסע, געפילפול צו די באדערפעניש און רעכטן פונעם קינד, דעם סימבאל און פארקערפערונג פון דער ראסע. דעריבער האט זי א געפיל פון אחריות און מענטשליכקייט וואס איז געווען אינגאנצן פרעמד צו איר באבע.

ווען די עקאנאמישע מלחמה קאכט ארום איר, ווען קאמף, ארימקייט, פארברעכן, קראנקהייט און משוגעת קוקן איר אין פנים, ווען אומצאליגע קליינע קינדער ווערן צוריבן אויף גאלד-שטויב, ווי קען די זעלבסט-און-ראסע-באוואוסטע פרוי ווערן א מוטער? מאראל קען נישט ענטפערן די פראגע. זי קען נאר באפעלן, צווינגען אדער פארדאמען. וויפיל פרויען זענען גענוג שטארק אויסצוהאלטן די פארדאמונג און פאראכטן די מאראלישע פארשריפטן? ליידער ווייניג. דעריבער פילן זיי אן די פאבריקן, די פארבעסערונגס-אנשטאלטן, די נארן-הייזער, די טורמעס און די משוגעים-הייזער, אדער שטארבן פרובירנדיג צו פארהיטן א געבורט. אוי, מוטערשאפט, וואס פאר פארברעכנס ווערן באגאנגען אין דיין נאמען! וואס פאר שווערע קרבנות ווערן געלייגט צו דיינע פיס, מאראל, דו צעשטערערין פון לעבן!

צום גליק הייבט שוין אן צו טאגן איבער דעם פינצטערן כאאס. די פרוי וואכט אויף. זי ווארפט אראפ דעם בייזן חלום פון מאראל און וויל מער נישט זיין געבונדן. ווען זי האט ליב א מאן טראכט זי נישט וועגן דעם אינהאלט פון זיין בערזל. נאר וועגן דער רייכקייט פון זיין נאטור, וואס איז דער קוואל פון לעבן און פרייד. זי דארף אויך נישט די באשטעטיגונג פון דער מדינה; איר ליבע איז פאר איר הייליג גענוג. אזוי קען זי זיך איבערגעבן צו איר אויסגעקליבענעם מאן, פונקט ווי די בלומען געבן זיך איבער צום טוי און צום ליכט, אין פרייהייט, שיינקייט און התפעלות.

א דאנק איר ניי-געבוירענעם באוואוסטזיין פון זיך אלס אן איך, א פערזענליכקייט און א באניייערין פון דער ראסע, וועט זי ווערן א מוטער נאר ווען זי אליין וועט ווילן א קינד. און נאר ווען זי וועט קענען געבן דעם קינד, אפילו פאר זיין געבורט, אלעס וואס איר נאטור און שכל קענען באשאפן: הארמאניע, געזונט, באקוועמליכקייט, שיינקייט, און מער פון אלעם, פארשטאנד, באגייסטערונג און ליבע. דאס איז די איינציגע פרוכטבארע ערד פאר א נייעם לעבן, א נייע באשעפעניש.

מאראל שרעקט נישט אפ א פרוי וואס האט זיך דערהויבן איבערן באגריף פון גוט און שלעכט. און כאטש מאראל קען ווייטער אנגיין און פארשלינגען נייע קרבנות, איז זי קראפטלאז קעגן דעם נייעם גייסט וואס לייכט אין זיין פולער הערליכקייט אויפן שטערן פונעם באפרייטן און אומדערשראקענעם מאן און פרוי.

די פילאזאפיע פון אטהעאיזם

דער אלגעמיינער באגריף פון גאט, איבערנאטירליכע קראפט, גייסט, גאטהייט, אדער סיי וועלכן אנדערן נאמען אין וועלכן די מהות פון טהעאיזם, דער גלויבן אין גאט, האט זיך אויסגעדריקט, איז מיט דער צייט און מיטן פארשריט געווארן אלץ ווייניגער באשטימט

און אלץ אומקלארער. דער געדאנק פון גאט ווערט אלץ ווייטער פארפרעמדט און פארוואלקנט, ווי מער דער מענטשליכער מוח לערנט זיך צו פארשטיין די נאטור-ערשיינונגען, און ווי מער די וויסנשאפט קומט שריט פאר שריט אין פארבינדונג מיט מענטשליכע און געזעלשאפטליכע געשעענישן. גאט פירט היינט מער נישט דעם מענטשליכן גורל מיט דער זעלבער אייזערנער האנט ווי אמאל. דער געדאנק פון גאט איז היינט מער א סארט גייסטיגער סטימולאנט, מיט וועלכן צו באפרידיגן די קפריזן און פאנטאזיעס פון דער מענטשליכער שוואכקייט אין אלע אירע שאטירונגען. במשך פון דער מענטשליכער אנטוויקלונג האט דער געדאנק פון גאט זיך געמוזט צופאסן צו יעדן שטאפל פון די מענטשליכע אינטערעסן. דאס שטימט אינגאנצן מיטן אורשפרונג פונעם געדאנק אליין.

דער פרימיטיווער מענטש, וואס האט נישט געקענט פארשטיין די נאטור-ערשיינונגען און איז פון זיי געפלאגט געווארן, האט געזען אין יעדער אנטפלעקונג א בייזע קראפט וואס איז געצילט קעגן אים. און אזוי ווי אומוויסנהייט און מורא זענען שטענדיג די עלטערן פון אלע איבערגלויבנס, האט די אויפגערייצטע פאנטאזיע פונעם פרימיטיוון מענטש אויסגעוועבט דעם געדאנק פון גאט.

דער געדאנק פון גאט האט איבערגעלעבט, זיך צוגעפאסט, זיך פארגרעסערט אדער פארקלענערט לויט די באדערפענישן פון דער צייט. ער האט באהערשט די מענטשהייט און וועט זי ווייטער באהערשן ביז דער מענטש וועט אויפהייבן זיין קאפ צום ליכטיגן טאג, אומדערשראקן און מיט אן אויפגעוועקטן ווילן. שוין זעען זיך סימנים אז טהעאיזם, די טעאריע פון שפעקולאציע, ווערט פארביטן דורך אטהעאיזם, די וויסנשאפט וואס ווייזט אויף מיט באווייזן. די ערד, נישט דער הימל, איז וואס דער מענטש מוז איינעמען אויב ער וויל באמת געראטעוועט ווערן.

דאס ביסלעכווייזע אפשוואכן פונעם גלויבן איז זייער אינטערעסאנט, בפרט ווי דער פאקט שפיגלט זיך אפ אין דער מורא פון די גלויביגע, נישט קיין חילוק וואס זייער באזונדערער גלויבן איז. זיי באגרייפן, צו זייער גרויסן שרעק, אז די פעלקער ווערן יעדן טאג אלץ מער אטהעאיסטיש און אלץ מער אנטי-רעליגיעז, ווייל זיי באשעפטיגן זיך אלץ מער אויסשליסליך מיט די פראבלעמען פון זייער פאקטישער עקזיסטענץ.

וויאזוי צוריקצוברענגען די מאסן צום גלויבן, צום גייסט, צום סיבה כל הסיבות, און אזוי ווייטער? דאס איז די ברענענדיגסטע פראגע פאר אלע טהעאיסטן. דעריבער זענען רוב פון זיי געצוואונגען זיך אפצוגעבן מיט יעדער פראגע, אפילו ווען זי האט נישט קיין שייכות צו גאטהייט, אנטפלעקונג אדער יענער וועלט. דערפון קומט זייער טאלעראנץ. אבער די טאלעראנץ קומט נישט פון פארשטאנד, נאר פון שוואכקייט. אלץ מער ווערן די פארשידענע תורות פון "דעם איינציגן אמת'ן גאט, דעם איינציגן ריינעם גייסט, דער איינציגער אמת'ער רעליגיע" געדולדיג איבערגעטייטשט און איבערגע'פשט'ט, כדי מיט געוואלד צו שאפן א געמיינזאמען באדן און ראטעווען די מאדערנע מאסן פונעם "שעדליכן" איינפלוס פון אטהעאיזם.

עס איז כאראקטעריסטיש פאר דער טהעאיסטישער "טאלעראנץ" אז אין אמת'ן קימערט זיך קיינער נישט וואס דער עולם גלויבט, כל זמן ער גלויבט אדער מיינט אז ער גלויבט. כדי דאס צו דערגרייכן נוצט מען די נידריגסטע און גראבסטע מעטאדן. און די ווילדסטע אנשטרענגונגען געפינען חן ביי די ערדישע מאכטהאבער און ווערן פון זיי אונטערגעשטיצט: פונעם רוסישן צאר ביזן פרעזידענט פון אמעריקע, פון ראקעפעלער און וואנאמייקער ביזן קלענסטן געשעפטסמאן. זיי ווייסן אז דאס קאפיטאל וואס מ'לייגט אריין אין בילי סאנדיי און אין די פארשידענע אנדערע רעליגיעזע אינסטיטוציעס וועט ברענגען א געוואלדיגן פראפיט פון די אונטערגעווארפענע, געצוימטע און נארישע מאסן. באוואוסט אדער אומבאוואוסט זעען רוב טהעאיסטן אינעם גלויבן אין געטער און שדים, גן עדן און גיהנום, שכר ועונש, א בייטש מיט וועלכן מ'צווינגט די מאסן צו זיין געהארכזאם, קליין ביי זיך און צופרידן. אין אמת'ן וואלט דער גלויבן אין געטער שוין לאנג פארלוירן זיין באדן ווען נישט די פאראייניגטע שטיצע פון מאמון און די מאכטהאבער.

האבן דען נישט אלע גלויביגע געשילדערט זייער גאט אלס א גאט פון ליבע און גוטסקייט? און דאך, נאך טויזנטער יארן פון די דרשות, זענען די געטער נאך אלץ טויב צו די קרעכצן פון דער מענטשליכער ראסע. קאנפוציוס איז קאלט צו דער ארימקייט און הונגער פונעם כינעזישן פאלק. בודהא ווערט נישט גערירט אין זיין פילאזאפישער גלייכגילטיגקייט פון דעם הונגער און די אומגליקן פון די אונטערגעדריקטע הינדוער. יהוה איז טויב צום ביטערן געוויין פון זיין פאלק ישראל, בעת יעזוס וויל נישט אויפשטיין תחית המתים קעגן זיינע קריסטן וואס מערדערן זיך איינער דעם אנדערן. אז גאט איז אן אל מלא רחמים, אן אל נקמות און א גאט פון גערעכטיגקייט זינגען און לויבן אלע מיט שירים און שבחים. אבער וואו זענען די געטער צו מאכן א סוף צו די שרעקליכקייטן, די אומגערעכטיגקייטן און די אוממענטשליכקייט צום מענטש? ניין, נישט די געטער. נאר דער מענטש מוז אויפשטיין אין זיין גערעכטן צארן. נאר ער אליין מוז ברענגען גערעכטיגקייט אויף דער ערד.

די פילאזאפיע פון אטהעאיזם איז דער אויסדרוק פון דער אנטוויקלונג און וואוקס פונעם מענטשליכן געדאנק. די פילאזאפיע פון טהעאיזם, פונעם גלויבן, אויב מ'קען עס רופן פילאזאפיע, איז אין א צושטאנד פון רו און פארגליווערטקייט. דער בלויזער ווילן דורכצודרינגען די געהיימנישן ווייזט, פונעם טהעאיסטישן שטאנדפונקט, אויף א מאנגל אין צוטרוי אין דער אלעס-ארומנעמענדער אלמעכטיגקייט, און אפילו אויף א פארלייקענונג פון דער געטליכער חכמה. אבער צום גליק איז דער מענטשליכער געדאנק קיינמאל נישט געווען, און וועט קיינמאל נישט זיין, געבונדן פון פארפעסטיגטע געדאנקען. דעריבער גראבט ער זיך ווייטער און ווייטער אין זיין שטענדיגן גאנג צום וויסן. דער מענטשליכער מוח באגרייפט אז "דער אוניווערסום איז נישט דער רעזולטאט פון א באשאפונגס-רוף פון עפעס א געטליכער חכמה, געקומען פון גארנישט און באשאפן פון א כאאטישער, פארמלאזער מאסע א מייסטערווערק אין זיין פולער שלמות". נאר ער איז דער פראדוקט פון כאאטישע כוחות אין זייער אייביגער באוועגונג, פון צוזאמענשטויסן און קאטאסטראפעס, פון אפשטויסן און צוציען. זיי קריסטאליזירן זיך דורכן פרינציפ פון

צופאסונג צו דעם צושטאנד וואס די טהעאיסטן רופן "דער אוניוועסום, באשאפן אין ארדענונג און שיינקייט".

די פילאזאפיע פון אטהעאיזם שטעלט פאר א באגריף פון לעבן אן א מעטאפיזישער יענער וועלט אדער געטליכער הנהגה. אטהעאיזם, אין זיין פילאזאפישן אויסבליק, ווארפט אפ יעדע פארבינדונג נישט בלויז מיט א באשטימטן באגריף פון א גאט. ער זאגט זיך אפילו אפ פון אננעמען דעם בלויזן געדאנק פון גאט, און באקעמפט דעם טהעאיסטישן פרינציפ אליין. די געטער אין זייערע באזונדערע פונקציעס זענען נישט האלב אזוי שעדליך ווי דער פרינציפ פון טהעאיזם. דער פרינציפ שטעלט פאר דעם גלויבן אין אן איבערנאטירליכן, און אפילו אלמעכטיגן כוח וואס רעגירט די ערד און די מענטשן אויף איר. זיין אבסאלוטיזם און זיין פאראליזירנדע ווירקונג אויפן מענטשליכן טראכטן און טון זענען וואס אטהעאיזם באקעמפט מיט אלע זיינע כוחות. די פילאזאפיע פון אטהעאיזם האט אירע ווארצלען אין דער ערד, אין דעם לעבן. די מענטשהייט איז שוין שווער און ביטער באשטראפט געווארן פארן זיך באשאפן געטער. נאר ווייטאג און רדיפות זענען געוועןן איר גורל זינט דעם אנהייב פון אירע געטער. עס איז פאראן נאר איין אויסוועג: דער מענטש מוז צעברעכן די געטליכע קייטן מיט וועלכע ער האט זיך צוגעשמידט צו די טויערן פון גן עדן און גיהנום, כדי ער זאל קענען אנהייבן טראכטן מיט זיין אויפגעוועקטן און ליכטיגן שכל וועגן א נייע וועלט אויף דער ערד.

די גאטלאזע, די אטהעאיסטן, האבן שטענדיג געוואוסט אז גערעכטיגקייט, אמת און ערליכקייט האבן נישט קיין שייכות צו די הימלען. זיי זענען צוגעבונדן און צונויפגעוועבט מיט די שטארקע ענדערונגען וואס קומען פאר אינעם געזעלשאפטליכן און מאטעריעלן לעבן פון דער מענטשליכער ראסע. זיי זענען נישט פארגליווערט אין אן אייביג רואיגן צושטאנד, נאר שטענדיג אין באוועגונג און אין ענדערונג, פונקט ווי דאס לעבן אליין. אטהעאיזם, בשעת ער לייקנט די געטער, איז אין דער זעלבער צייט די שטארקסטע באשטעטיגונג און דערהייבונג פונעם מענטש, און דורך אים דער אייביגער באוויז פון לעבן, זיין ציל און שיינקייט.